

SOUND ART TRIPTYCH

Stefan Winter & Mariko Takahashi

"Blossom", The Ninth Wave, video still, 2019

"Bodies in the Desert", The Ninth Wave, video still, 2019

SOUND ART TRIPTYCH

Stefan Winter & Mariko Takahashi

GİRİŞ

Gareth Davis

1999 yılının yazında kendimi İtalya'nın Perugia kentinde bir müzik dükkanında buluverdim. Önceki gece televizyonda Arte kanalını izlerken Sigur Ros grubuna denk gelmiştim. Alabildiğince küçük bir köye sıkışmış, kendine alan açmak için mücadele veren, ama öyle bir seslere sahip ki beni kahve makinesinden ayıran (ve uzakta da tutan) müzik grubunun videosuna. Söylemem gerekirse bu pek de kolay bir şey değildir. Ben de bulduğum ilk fırsatta bu kaydın peşine düştüm. Tabii ki internet öncesi dönemdi, eğer doğru hatırlıyorsam, yıpranmış bir kağıt parçasının arkasına bir iki yanlış kelime karalayiverdim, eğer şansım yaver giderse bunlar aradığım grubun adının ilk harfleriyle uyuşabilir ya da en azından onu ses olarak anımsatabilirdi. Şansım yaver gitti. Dükkanında çalışan kadın gayet ilgili birisiydi ve bu görevi üstlenmeye istekliydi, böylece birlikte aramaya başladık. Ben kırık İtalyancamla, o ise benim yarı uyduruk kelimelerim, el hareketlerim ve eğer doğru hatırlayabilseydim o adın nasıl bir şey olduğuna dair anlık çıkışlarımdan aldığı keyifle. Başardık. Ama bu süreçte göz ucuyla bir şey gördüm. Mahler, Uri Caine; Winter & Winter -daha sonra Mariko Takahashi ve Stefan Winter tarafından yürütüldüğünü öğreneceğim plak şirketi. Az önce bahsettiğim ilgili kadın, daha da şevklendi. Onu da beğeneceğimi hissetti, nasıl bilmiyorum ama hissetti işte. Dikkatime değer olacağını. Daha fazla el hareketleri. Uyduruk kelimeler. Onun şevki yeterliydi. Dükkandan iki paketle çıktım. Arabayla Perugia'dan ayrılırken, arkadaşım arabayı sürüyordu, CD'yi koyduk. Sigur Ros'u açmaya çalışıyordum ama Winter & Winter'in ambalajı tırnak uçlarıma daha iyi oturdu. Arabayı durdurup, tüm kaydı dinleyip, defalarca CD görsellerine tekrar tekrar bakıp, albüm kapağını aramızda sürekli gezdirmeden önce belki ancak iki kilometre gitmişizdir. Çarpılmışım. Tamamen. Sadece müzikten dolayı değil, ne harika performans ne de aranjmandı mesele ama asıl zihni ele geçiren ve elinde tutan şey tasarımın genel hissiyatıydı. Hikâye anlatıcılığı. Anlatı düşüncesi.

İlk müzik yapmaya başladığım çocukluğumdan beri, daha sesimi bulma arayışındayken, nasıl sanatsal biçimin bir çok biçim ve fikrin bir şekilde bir araya gelebileceğine, farklı bir şekilde iletişim kurabileceğine ve bu seslere ihtiyaç duyan hikâyeleri anlatabileceğine dair genel bir bağlantı hissederdim. O an deneyimlediğim şey, bu Mahler kaydında, benzer bir bağlantıydı; içimdeki bir ses bu vizyonumu bana aksettiriyor ve bunu etrafımdakilerle paylaşabileceğimi söylüyordu.

Mariko ve Stefan'la yüz yüze tanışmam için 20 yıl geçmesi gerekti. Yükselen bir eğri süren yavaş bir hikâye. Müzikler paslaşıldı, deneyimlendi ve aniden etrafa saçıldı. Bunca yıl sonra, katkıda bulunduğum ilk proje ise "Dokuzuncu Dalga" oldu. Yani, kendi adıma, bu kitaba bir giriş olarak, anlatı ve hikâye üzerine bir bakış açısı sunmak ve iletişim adına bu noktaya nasıl geldiğimizi paylaşmaktan başka ne yapabiliyordum? Stefan Winter'ın ilk sanatlar arası çalışması olan (1995'te Knitting Factory, New York şehrinde ilk gösterimini yaptı) ses, müzik ve video sanatını tek bir varlığa yoğuran Mahler projesini dinledikten yirmi yıl sonra. Bir deneyim paylaşımı.

Her bileşen kendi rolünü oynuyor. İmgeler, doğa, deneyim, hayal gücü. İzlandalı bir grubun peşinde, şimdi olmayan bir dükkan, park edilen araba, İtalyan yazının sesleri. Ve işte buradayız. Zamanlar arası uzamı aynalayan kıtalar arasında paylaşılan bir alan le paylaşılan anıları ve paylaşılan geleceği yansıtan mekânlar.

PROLOGUE

Gareth Davis

In the summer of 1999 I found myself in a music shop in Perugia, Italy. The night before I had been watching the Arte channel on TV, and come across the band Sigur Ros. A video of the band crushed onto a far too small stage, fighting for space, but with sounds that pulled me away (and kept me away) from the coffee machine. Not an easy thing it has to be said. So I decided, at the earliest possible convenience, to track down a recording. This was, of course, pre internet everything, so, if memory serves me correctly, I had quickly scrawled some misspelled words on the back of an over used piece of paper, that might, with luck, start with the right letters and sound somewhat similar to the group I was searching for. I was in luck. The woman in the shop was enthusiastic, willing to take on the challenge and so we searched. Me in broken Italian, she in great enjoyment at my half made up words, hand gestures and outbursts of what something might sound like if I actually remembered it correctly. We were successful. Yet during this process I had noticed something in my peripheral vision. Mahler, Uri Caine, Winter & Winter, the label I later discovered to be run by Mariko Takahashi and Stefan Winter. The aforementioned enthusiastic woman became even more. She felt, not sure why, but just felt, I would like it. It deserved my attention. More hand gestures. Made up words. Her enthusiasm was enough. I left the shop with two purchases. In the car leaving Perugia, my friend driving, we put the CD on. I was trying to open Sigur Ros, but the Winter & Winter packaging lent itself better to my finger nails. We travelled maybe two kilometers before stopping the car and listening to the entire recording, returning again and again to the images from the CD artwork, passing the package back and forth between us. I was struck. Absolutely. Totally. Not just by the sound alone, not simply the wonderful playing nor the arrangements but what captured and held my mind was the overall sense of concept. The story telling. The narrative idea.

Since childhood. Since I first started making music, in the process of finding a voice, I felt this overall connection to how artistic form, how so many forms and ideas, could somehow come together, to communicate in a different way and tell stories that need these voices. What I was experiencing at that moment, in this Mahler recording, was like a kindred connection, something internal speaking to me in a way that echoed my vision and that I could share with those around me.

It took around 20 years for Mariko, Stefan and I to meet in person. A slow story with an exponential curve. Music exchanged, experienced and suddenly bursting. After all these years the first project I participated in was "The Ninth Wave". Thus, for me, as a way of introduction to this catalogue, as a way of looking at narrative and story and communication, what more can I do but share how I and we got to this point? Two decades after I heard the Mahler project, Stefan Winter's first cross-art-spade work (premiered in 1995 at the Knitting Factory in N.Y.C.), combining sound, music and video art into a single entity. One shared experience to another.

Every component element plays its part. Images, nature, experience, imagination. The search for an Icelandic band, a now non existent shop, the parked car, the sounds of the Italian summer. And now we are where we are. A shared space between continents mirroring the shared space between times and places reflecting the shared memories and leading to the shared future.

Dokuzuncu Dalga — Doğaya Övgü (2020)

3 kanallı video ve 8 kanallı ses yerleştirmesi (3 x 9')

Yazan ve yöneten: Stefan Winter

“Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü” doğanın tahribatı ve insan davranışını ve onun genel etkilerini ele alan bir 3 kanallı video yerleştirmesiyle etkileşim halinde olan gürültü ve müzik içeren sekiz kanallı bir ses yerleştirmesidir. Zamanın başlangıcından bu yana, neredeyse farkedilmez bir şekilde, evrim dünyamızın tarihine rehberlik etmiştir. Ancak 18. yüzyıldan itibaren, atom çağına kadar sanayileşme doğanın deformasyonuna doğru yozlaşan uğursuz bir katalizör görevi görmektedir.

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Bağımsız ancak birbiriyle oldukça ilişkili 9 ayrı sahne, 3 ana bölümden oluşan bir üçleme oluşturur: “Sonsuz Mavi”, “Derin Yeşil” ve “Kırmızı Bölge”. Performans sanatçısı Aki Tsujita yaşayan bir heykel olarak canlanır ve Yaratılış, Sonluluk, Güzellik, Hoşgörü, Kaçış, Arayış, Güçsüzlük, Nefret ve Issızlığın alegorisi olarak hizmet eder. Onun bedeni üzerine ise hareketli imgeler yansıtılmaktadır. Yerleştirme ne bir diyalog ne de anlatıcı içermektedir. Ses sanatı, Stefan Winter’ın gürültü sanatıyla etkileşim halinde Ludwig van [Beethoven]’dan sonra Fumio Yasuda tarafından bestelenen müziğin yanı sıra, Mariko Takahashi ve Stefan Winter tarafından üretilen 9 videodan oluşmaktadır.

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Beethoven’ın besteleri, Géricault’nun “Medusa’nın Salı” ve Dante’nin “İlahi Komedyası” bu çalışmanın arkasındaki suçlulardır. Eserin somut bir tetikleyicisi de var: 3 Ekim 2013’te Lampedusa açıklarında gerçekleşen bir gemi kazasının görüntüsü.

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

The Ninth Wave — Ode to Nature (2020)

3 channel video and 8 channel sound installation (3 x 9')

Yazan ve yöneten: Stefan Winter

“The Ninth Wave - Ode to Nature” is 8 channel sound installation of noise and music in interaction with a 3 channel video installation, which deals with the destruction of nature and more generally of human behaviour and its effects. Almost imperceptibly, evolution has guided the history of our earth since the beginning of time, yet since the 18th century, industrialisation until the atomic age has acted as an ominous catalyst that degenerates into the deformation of nature.

The Ninth Wave - Ode to Nature

9 individual scenes, self-contained but highly interrelated, form a trilogy with the 3 main parts: “Infinite Blue”, “Deep Green” and “Zone Red”. Moving images reflect on the body of the performer Aki Tsujita, who is brought to life as a living sculpture and serves as an allegory of the Creation, Finiteness, Beauty, Forlornness, Escape, Search, Powerlessness, Hatred and Desolation. The installation contains neither dialogues nor a narrator, the sound art consists of music composed by Fumio Yasuda after Ludwig van [Beethoven] in interaction with the noise art of Stefan Winter and 9 videos created by Mariko Takahashi and Stefan Winter.

The Ninth Wave - Ode to Nature

Beethoven's compositions, Géricault’s Raft of the Medusa and Dante’s Divine Comedy are culpable for this work. The piece also has a concrete trigger: the scene of a shipwreck off Lampedusa on October 3, 2013.

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

The Ninth Wave - Ode to Nature

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

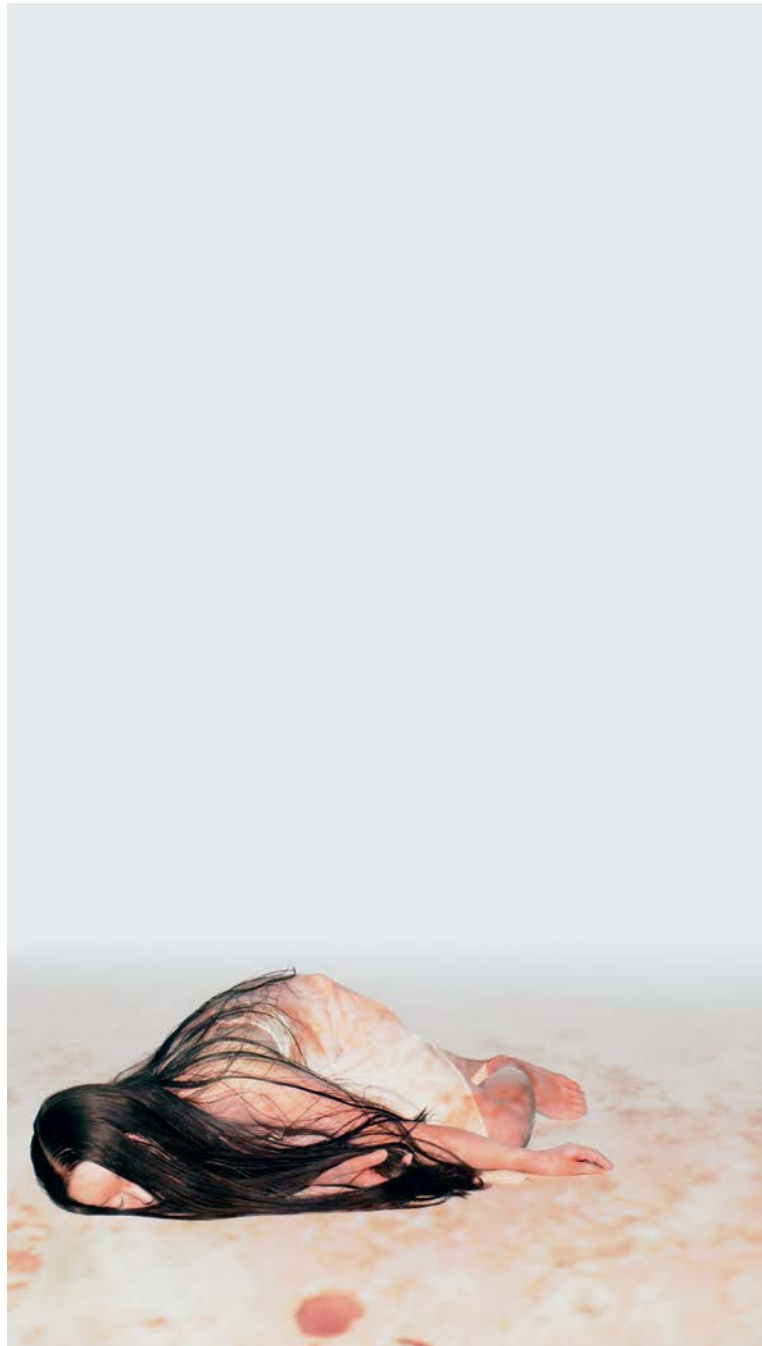
Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü

Bir Hücrenin Şiiri — Aşkın ve Vecdin Üçlemesi (2017)

Ses ve 3 Kanallı Video Yerleştrimesi (138')

"Bir Hücrenin Şiiri" Stefan Winter tarafından yönetilen, Mariko Takahashi'nin yapımcılığını üstlendiği ses, beş yüzyıla yayılan bir müzik ve 4:3 formatında çekilmiş eşzamanlı gösterilen üç adet filmde oluşan bir yerleştrime. Eser 138 dakika sonra ilk tekrarına geçen, döngüsel bir iştir. Zamanda bir kronoloji yoktur. Neredeyse hiç sözlü metin ve tutarlı bir hikaye de bulunmaz.

Takahashi ve Winter, bu eser için Batı ve Doğu'nun üç şiir döngüsünden esinlendiler. Takahashi ve Winter, "Bir Hücrenin Şiiri" ile Yahudi, Hıristiyan ve İslam müziği ve şiirinin unsurlarını birleştiren bir ses yerleştrimesi yaratır. Eski Ahit'in yanı sıra Hıristiyan ve İslam mistisizminden metinlere dayanır: Tanah'tan "Ezgilerin Ezgisi" (M.Ö. 300), Magdeburglu Mechthild'in "Tanrı'nın Akıcı Işığı" (13. yüzyıl) ve kadın İslam Sufilerinden Rabia el-Adeviyye'nin "İlahla Kavuşma" (8. yüzyıl). Her üç metinde de Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslam'ı bir araya getiren ve tüm farklılıkları arasında köprü kuran birleştirici bir tema bulunur: aşk, vecd ve ilahi aşkla nihai bütünleşme. "Bir Hücrenin Şiiri"nin merkezinde Japon sanatçı Noriko Kura'nın canlandırdığı bir kadın yer alır. Geçmiş, şimdi ve gelecek eş zamanlı vücut bulur.

Kadın: Noriko Kura

Erkek: Stefan Winter

Vokaller: Barbara Sukowa, Fanny Winter

Kompozisyon: Alan Bern, William Byrd, Uri Caine, Carlo Gesualdo, Orlando di Lasso, Fabio Nieder, Rajab Suleiman, Stefan Winter, Fumio Yasuda

Adaptasyonlar: Gabriel Fauré, Joseph Haydn, Gustav Mahler, Wolfgang Amadeus Mozart, Antonio Vivaldi

Müziyenler: Joachim Badenhorst, Alan Bern, Marco Blaauw, Uri Caine, James Genus, Ichiro Hosoya, Wolfgang Kläsener, Nguyễn Lê, Fabio Nieder, Saada Nassor, Ben Perowsky, Ernst Reijseger, Dirk Rothbrust, Rajab Suleiman, Barbara Walker, Fanny Winter, Fumio Yasuda

Topluluklar: Exaudi Vocal Ensemble, Forma Antiqua, Kettwiger Bach-Ensemble, Mtendeni Maulid Ensemble, Saint Cecilia Choir of Saint Joseph's Cathedral, Schlagquartett Köln

Ses Mühendisi: Adrian von Ripka

Kamera: Gernot Aschoff

Post Prodüksiyon, Renk Sınıflandırma: Marcus Adam, Scanwerk Münih

Poem of a Cell — Triptych of Love and Ecstasy (2017)

Sound- and 3-Channel-Video-Installation (138')

"Poem of a Cell" is an installation of sound, music from five centuries and three parallel running films in 4:3 format directed by Stefan Winter and produced by Mariko Takahashi. The work runs in a loop that repeats for the first time after 138 minutes. There is no chronology in time, hardly any spoken text, and no coherent story.

Takahashi and Winter were inspired to create this work by three cycles of poems from the Occident and the Orient. With "Poem of a Cell", Takahashi and Winter have created a sound installation that combines elements of Jewish, Christian and Islamic music and poetry. It draws on texts from the Old Testament, as well as Christian and Islamic mysticism: "The Song of Songs" (300 BC) from the Tanakh, "The Flowing Light of the Godhead" (13th century) by Mechthild von Magdeburg and "Unity with the Divine" (8th century) by the Islamic female mystic Rabi'a al-Basri. Underlying all three texts is the unifying theme that brings together Judaism, Christianity, and Islam and bridges all differences: love, ecstasy, and ultimately union with divine love. At the center of "Poem of a Cell" is the woman, embodied by the Japanese artist Noriko Kura. Past, present and future all occur simultaneously.

The Woman: Noriko Kura

The Man: Stefan Winter

Voices: Barbara Sukowa, Fanny Winter

Composition: Alan Bern, William Byrd, Uri Caine, Carlo Gesualdo, Orlando di Lasso, Fabio Nieder, Rajab Suleiman, Stefan Winter, Fumio Yasuda

Adaptations after: Gabriel Fauré, Joseph Haydn, Gustav Mahler, Wolfgang Amadeus Mozart, Antonio Vivaldi

Musicians: Joachim Badenhorst, Alan Bern, Marco Blaauw, Uri Caine, James Genus, Ichiro Hosoya, Wolfgang Kläsener, Nguyễn Lê, Fabio Nieder, Saada Nassor, Ben Perowsky, Ernst Reijseger, Dirk Rothbrust, Rajab Suleiman, Barbara Walker, Fanny Winter, Fumio Yasuda

Ensembles: Exaudi Vocal Ensemble, Forma Antiqua, Kettwiger Bach-Ensemble, Mtendeni Maulid Ensemble, Saint Cecilia Choir of Saint Joseph's Cathedral, Schlagquartett Köln

Sound Engineer: Adrian von Ripka

Camera: Gernot Aschoff

Post Production and Color Grading: Marcus Adam, Scanwerk Munich

Bir Hücrenin Şiiri —
Aşkın ve Vecdin Üçlemesi 1
Poem of a Cell —
Triptych of Love and Ecstasy 1
video still

Bir Hücrenin Şiiri —
Aşkın ve Vecdin Üçlemesi 2
Poem of a Cell —
Triptych of Love and Ecstasy 2
video still

Bir Hücrenin Şiiri —
Aşkın ve Vecdin Üçlemesi 3
Poem of a Cell —
Triptych of Love and Ecstasy 3
video still

Bir Hücrenin Şiiri —
Aşkın ve Vecdin Üçlemesi 4
Poem of a Cell —
Triptych of Love and Ecstasy 4
video still

Bir Hücrenin Şiiri —
Aşkın ve Vecdin Üçlemesi 5
Poem of a Cell —
Triptych of Love and Ecstasy 5
video still

Bir Hücrenin Şiiri —
Aşkın ve Vecdin Üçlemesi 6
Poem of a Cell —
Triptych of Love and Ecstasy 6
video still

Bir Hücrenin Şiiri —
Aşkın ve Vecdin Üçlemesi 7
Poem of a Cell —
Triptych of Love and Ecstasy 7
video still

Bir Hücrenin Şiiri —
Aşkın ve Vecdin Üçlemesi 8
Poem of a Cell —
Triptych of Love and Ecstasy 8
video still

Bir Hücrenin Şiiri —
Aşkın ve Vecdin Üçlemesi 9
Poem of a Cell —
Triptych of Love and Ecstasy 9
video still

Ağlayan Kadın (2014)

Pikap, çello ve elektrik motoru ile buluntu nesneden yapılan ses heykeli, 110 x 75 x 220 cm

Latin Amerika'da çeşitli varyasyonlarıyla anlatılan La Llorona efsanesi, Stefan Winter'ın bu eserine ilham vermiştir. En eski varyasyonu İspanyol konkistadorlarının gelişinden öncesine dayanır. Aztekler kaderi huzursuzca dolaşmak olan, oğlunun ve kendi hayatının kaybının yasını tutan bir kadının gece yarısı yankılanan çığlıklarının efsanesini anlatırlar. Ona Chocacihuatl denir - Aztekçe choka (ağlamak) ve cihuatl (kadın) kelimelerinden türetilmiştir.

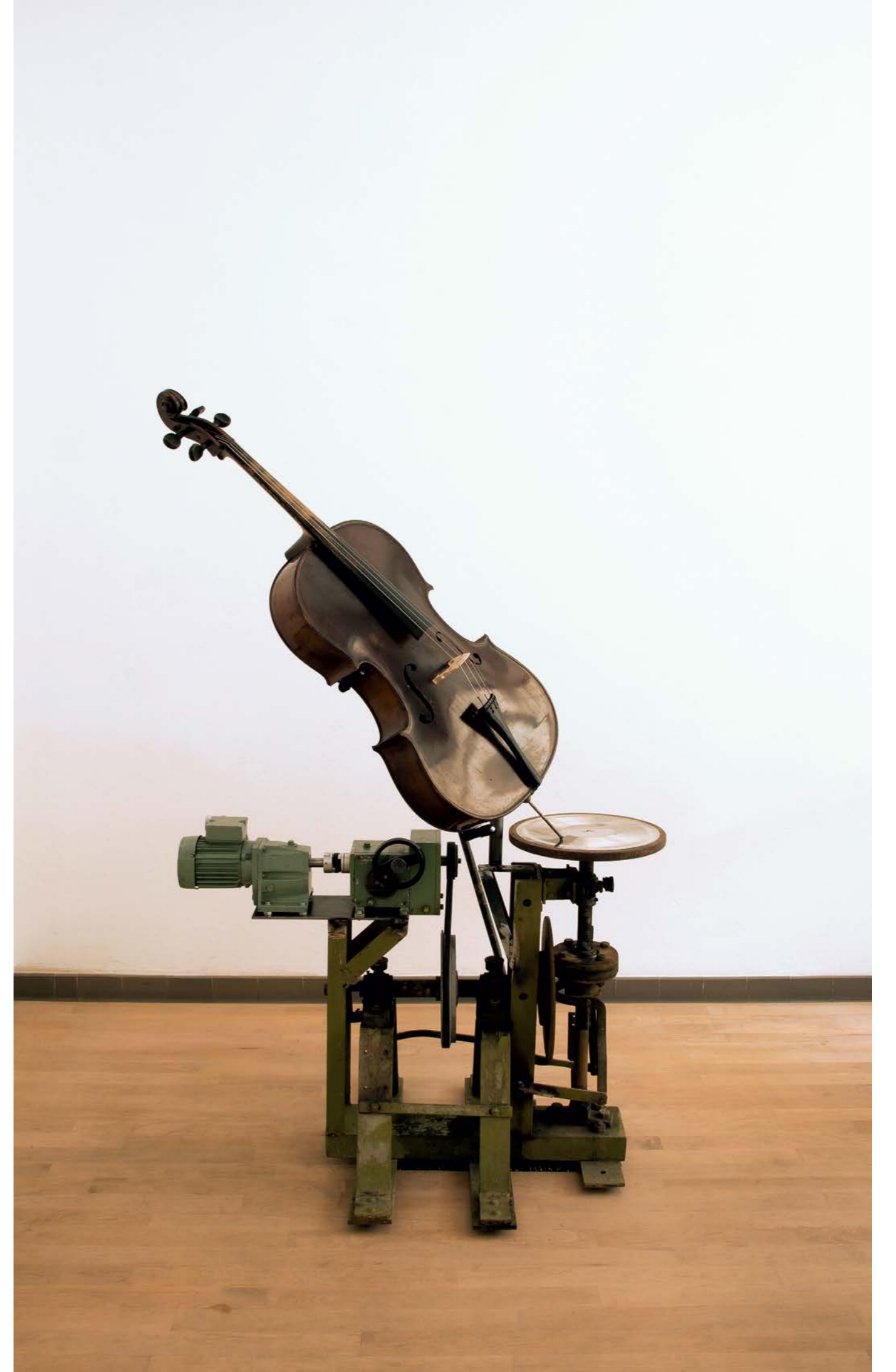
O, oğlunu doğururken ölen insanlığın ilk annesidir. Bu nedenle, Chocacihuatl ve oğlunun kafatasları dünyanın dört bir yanındaki nehirlerde yüzer, yolları karanlıkla çevrili gezgin ruhları arar. Yolda karşılaştıkları herhangi bir ölümlü, talihsizlik ve hatta ölüm tehditi altındadır.

The Weeping Women (2014)

Sound sculpture made from found object with turntable, cello and electric motor, 110 x 75 x 220 cm

The legend of La Llorona, which is told in various versions throughout Latin America, was the inspiration for Stefan Winter to write this work. The earliest version dates from before the arrival of the Spanish conquistadors. The Aztecs told the myth of the cries of a woman in the middle of the night, whose destiny is to wander restlessly, lamenting the loss of her son and her own life. She is called Chocacihuatl - a word from the Aztec choka (to cry) and cihuatl (woman).

She is the first mother of mankind who dies giving birth to her son. Therefore, the fleshless skulls of Chocacihuatl and her son float in the rivers throughout the world, searching for wandering souls whose paths are enclosed by darkness. Any mortal they encounter on their way is threatened with misfortune or even death.

Sessizlikten Önce (2014)

Her biri 6 subwoofer ve 1 su altı hoparlörü içeren bir oda enstalasyonunda, 13 adet LP vinil, 13 pikap ve 2 hoparlör ile ahşaptan yapılmış 13 ses hücresi

Stefan Winter ve Mariko Takahashi dünyayı dolaşarak uzak manzaraları, ormanları, deniz kıyılarını, kentsel alanları keşfeder, sesleri toplayarak sesli resimler yaratırlar.

Beyaz bir odada (Kunsthalle Rathausgalerie Munich) Takahashi ve Winter 13 ses hücresi inşa eder. Her hücre bir LP plak, pikap ve iki hoparlör içerir.

İçi siyah olan hürelere oval bir açıklıktan girilir. Pikabın başlat düğmesine basıldığında sesler karanlıkta belirir ve her biri derin bir sessizlikle sonlanır.

Odada, hücrelerden çıkan 13 ses görüntüsü ise hiç tekrar etmeyen bir ses yerleştirmesinde yankılanır.

Before The Silence (2014)

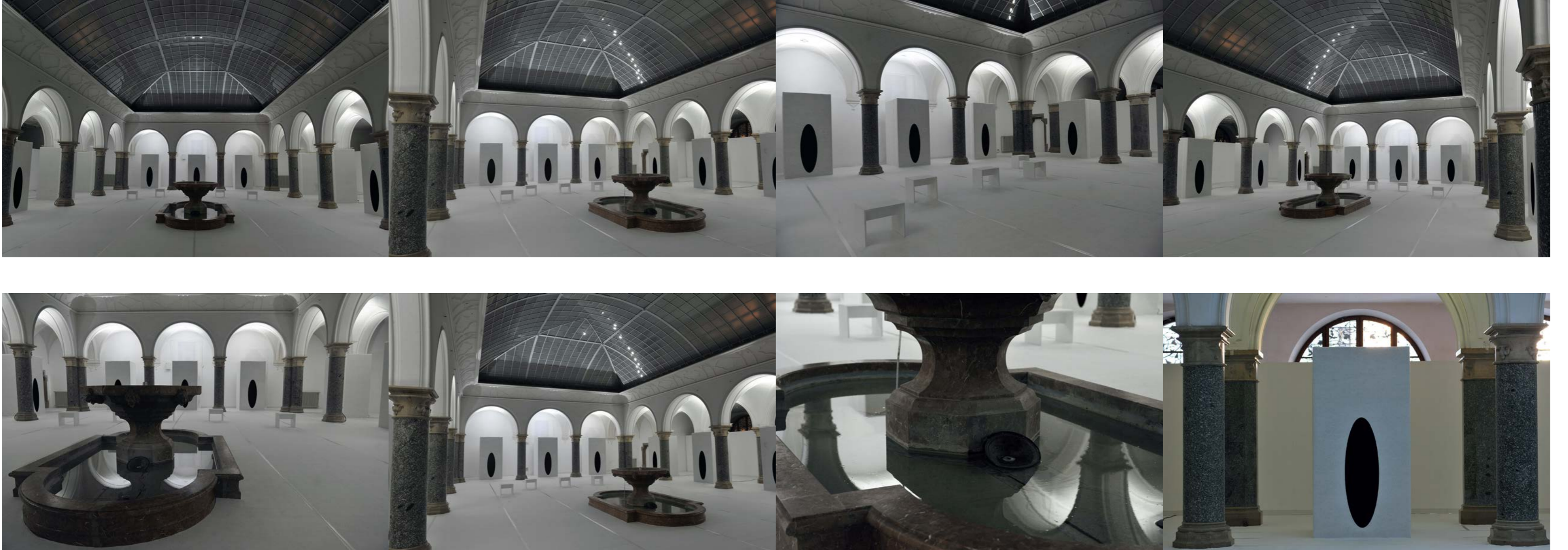
13 sound cells made of wood with 13 one of a kind LP vinyls, 13 turntables and 2 loudspeakers each in a room installation with 6 subwoofers and 1 underwater loudspeaker

Stefan Winter and Mariko Takahashi travel the world, exploring remote landscapes, forests, seashores, urban spaces, collecting sounds and noises to create sound paintings.

In a white room (Kunsthalle Rathausgalerie Munich) Takahashi and Winter build 13 sound cells. Each cell contains a LP vinyl, a record player and two loudspeakers.

The cells, black on the inside, can be entered through an oval opening, and by pressing the record player's start button, the sounds appear in the darkness, each ending in deep silence.

In the room, the 13 sound images that emerge from the cells echo in a never-repeating sound installation.

Yaşayan Renkler (2017)

Tek seferlik performans “Yaşayan Renkler” video ve ses yerleştirmesi için üretilmiştir.

Performans: Noriko Kura ve Stefan Winter

Kamera: Gernot Aschoff ve Florian Epple

Ses Mühendisi: Adrian von Ripka

“Yaşayan Renkler” sanat performansında sanatçı Noriko Kura ve Stefan Winter birlikte hareket ediyor ve tepkimeye giriyorlar. Eylemleri birleşiyor, sanatçı ve eser kapsayıcı bir birlik haline geliyor. Bunlar kökenin, başlangıcın ve uyanışın anlarıdır. Sesler ve gürültüler hiçbir yerden doğar.

Stefan Winter’ın elli iki dakikalık ses yerleştirmesi mekânı içine çeker. Su ve hava canlanır ve yeryüzünün sesleri bedenlenir, 108 ses unsuru hiçlikten belirir ve yeniden sonsuzluğa kaybolurlar.

Ses yerleştirmesinin bir kısmı Fumio Yasuda’nın “To the Mark of Dream”, “Ame” ve “Rain Choral” başlıklı müzik kompozisyonlarını içerir. “Yaşayan Renkler” çıplak varoluşumuzu araştırır.

Living Colors (2017)

The one-time performance was created for the video and sound art installation “Living Colors”

Performance: Noriko Kura and Stefan Winter

Camera: Gernot Aschoff with Florian Epple

Sound Engineer: Adrian von Ripka

In the art performance “Living Colors” the artist Noriko Kura and Stefan Winter act and react with each other. Their actions merge, artist and work become an overarching unity. These are moments of origin, of beginning, of awakening. Sounds and noises are born from nowhere.

A fifty-two minute sound installation by Stefan Winter engulfs the space. Water and air become alive, sounds of the earth manifest themselves, 108 sonic elements emerge from nothingness and vanish again into infinity.

Part of the sound installation include the musical compositions “To the Mark of Dream”, “Ame” and “Rain Choral” by Fumio Yasuda. Conceived for Munich’s white Box. “Living Colors” explores our naked existence.

Karşı Karşıya, Sen, Ben (2021)

1 kanallı çift projeksiyonda 8 kanallı ses ve
2 kanallı video enstalasyonu

Performans: Mariko Takahashi ve Stefan Winter

İki aşık birbirinden kopartılır, aşkları yayılmasın diye tecrit edilmişlerdir. Birbirlerine çok yakın görünürler ve yine de birbirlerinden akıl almaz derecede uzaktadırlar. Beden ve ses olarak meteorlar gibi hareket ederler; yanarlar, sönerler ve uzaklarda kaybolurlar. "Karşı Karşıya, Sen, Ben" iki insan arasındaki boşluğu anlatır.

Kamera: Stefan Winter ve Saika Matsuda

Ses Mühendisi: Adrian von Ripka

İmgeler: Miwa Ogasawara

"Between the Stars" bestesi: Christian Mason

Müzisyenler: Ensemble Recherche

Opposite, You, Me (2021)

8-channel-sound- and 2-channel-video-installation
in a 1-channel-double projection

Performance: Mariko Takahashi and Stefan Winter

Two lovers are separated from each other, their isolation intended to prevent the spread of their love. They seem so close to each other and yet they are inconceivably far away from each other. As bodies and sounds, they move like meteors, light up, fade away and disappear into the distance. "Opposite, You, Me" tells of the space that falls between two people.

Kamera: Stefan Winter and Saika Matsuda

Sound Engineer: Adrian von Ripka

Images: Miwa Ogasawara

Composition "Between the Stars": Christian Mason

Musicians: Ensemble Recherche

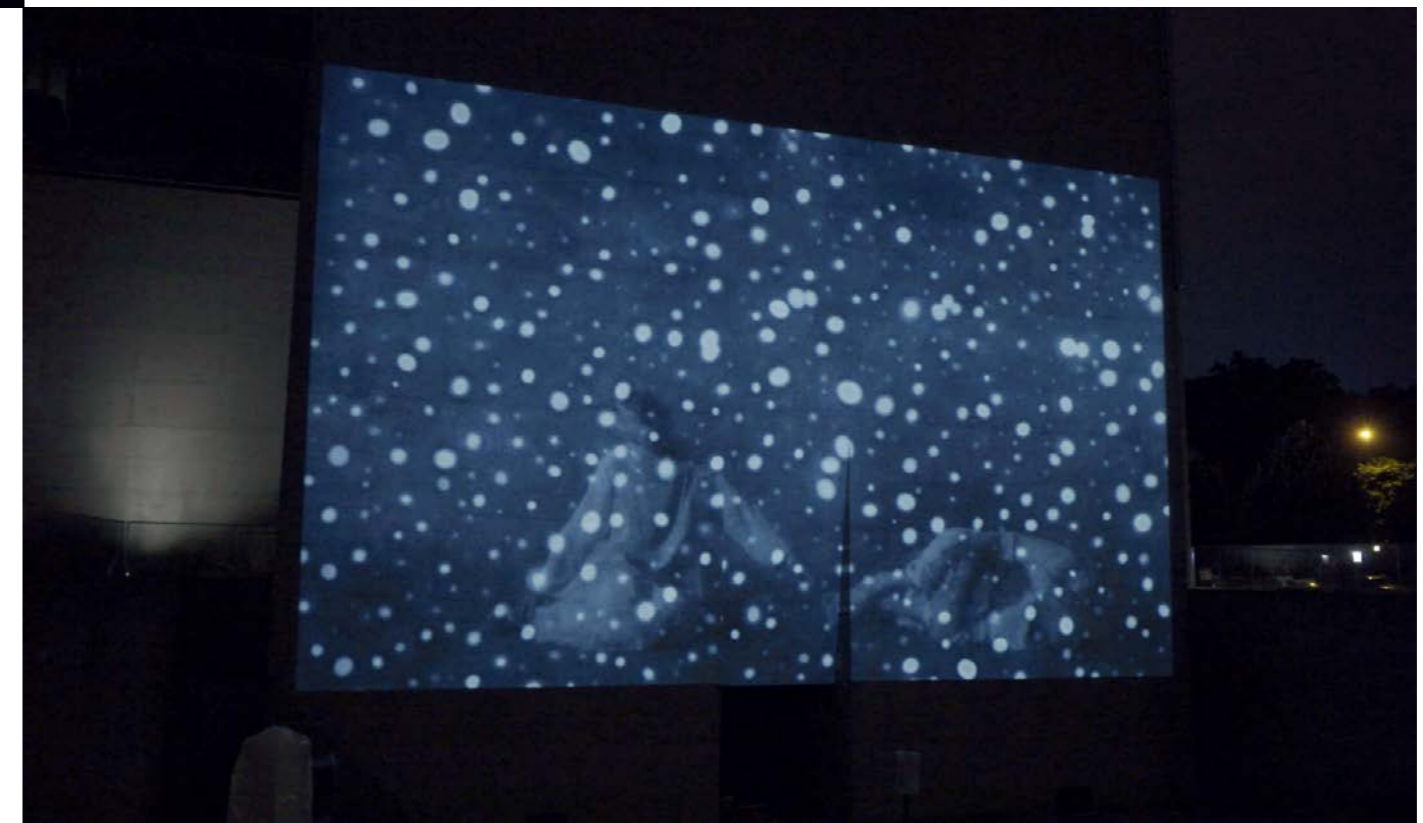
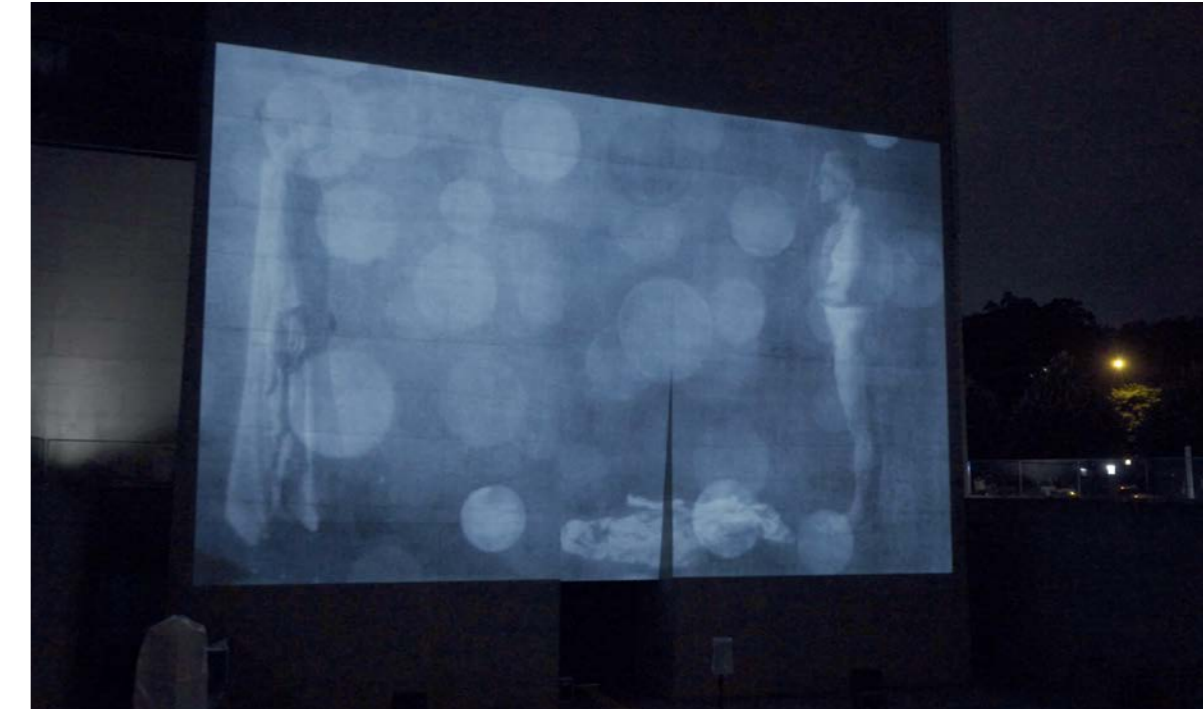
Karşı Karşıya, Sen, Ben (2021)

1 kanallı çift projeksiyonda 8 kanallı ses ve 2 kanallı video enstalasyonu
Kentsel alanda kurulum, portal duvarı, Münih Mısır Sanatları Müzesi (SMÄK) ve
sanat alanı Tom Reichstein Contemporary Hamburg

Opposite, You, Me (2021)

8-channel-sound- and 2-channel-video-installation in a 1-channel-double projection
Installation in urban space, portal wall, Staatliches Museum Ägyptischer Kunst (SMÄK) Munich
and art space Tom Reichstein Contemporary Hamburg

Oyunlar Devam Etmeli (2022)

Ses enstalasyonu, Stefan Winter ve Mariko Takahashi

Performans, Münih Olimpiyatları'nın 50. yıldönümünde, Temmuz 2022'de Münih Olimpiyat Gölü'nden buluntu ve üretilmiş 8 ses nesnesinin etrafında gelişir.

Bu çok kanallı ses yerleştirmesi; Fumio Yasuda'nın bestelediği, James Weeks'in yönettiği Gareth Davis ve Exaudi Vokal Topluluğu ile kaydedilen müzikler ile Gareth Davis (bas klarnet) ve Fernando Chacón, Frida Kato, Toshio Kusaba, Young Jun Lee, Chorong Moon, Geumok Oh, Stefan Polenz, Mariko Takahashi, Takashi Tanaka ve Stefan Winter'in (megafon sesleri) canlı performansı ile elde edilen ses, vokal ve gürültüden oluşur.

Görünmez olan; derinliklere sızar, ses nesnelerini titreşime sokar. Kamusal alan, müzik, kakafoni ve gürültü kırıntılarının uyandığı bir yerleştirmede; seslerin anlatı gücü yerin altında gizli olanı görünür kılar.

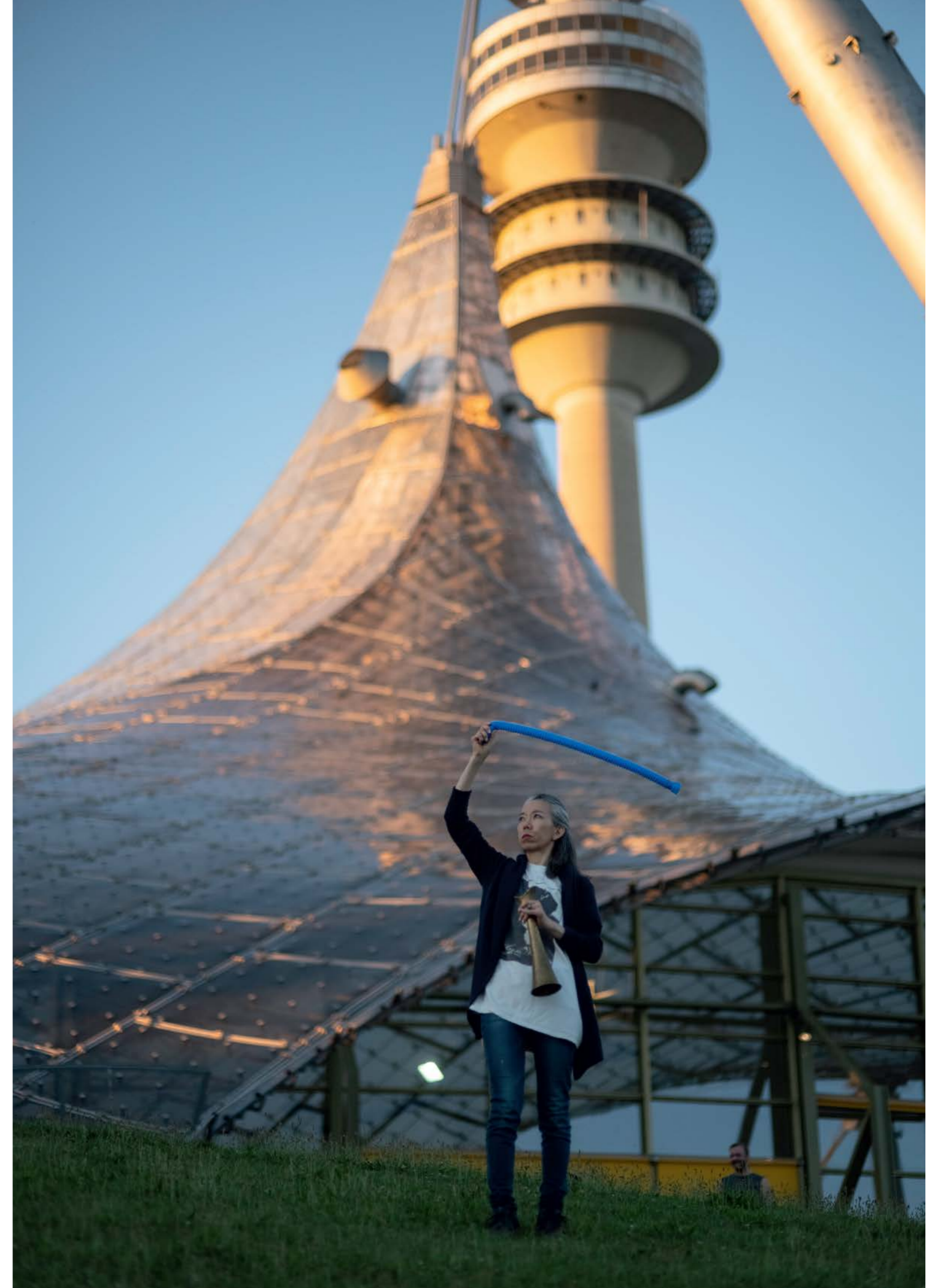
The Games Must Go On (2022)

Sound installation, Stefan Winter & Mariko Takahashi

Performance based around 8 found and built sound objects, Olympic Lake Munich in July 2022 for the 50th anniversary of the Olympics in Munich.

Multi-channel sound installation with music composed by Fumio Yasuda, recorded with Gareth Davis and Exaudi Vocal Ensemble directed by James Weeks, and sound, voice and noise art with live performance by Gareth Davis (bass clarinet) and Fernando Chacón, Frida Kato, Toshio Kusaba, Young Jun Lee, Chorong Moon, Geumok Oh, Stefan Polenz, Mariko Takahashi, Takashi Tanaka and Stefan Winter (megaphone voices).

The invisible penetrates from the depths and sets the sound objects in vibration. In an installation in public space, music, a cacophony of voices and scraps of noise awaken; the narrative power of the sounds makes visible what is hidden underground. Sounds manifest states that change, overlap, fall silent and are awoken once more.

Stefan Winter ve Mariko Takahashi

Sanat

Aynalar

Hayatı,

Hayat

Aynalar

Sanatı

<div>Mariko Takahashi, 1969, Tokyo, Japonya. Ferris Üniversitesi, Yokohama, Japonya’da müzik okur.</div>
<div>Stefan Winter, 1958, Tegernsee, Almanya. Eğitlimli bir şeftir ve kendini yetiştirmiştir.</div>

Mariko Takahashi 1989’da müzik endüstrisinde önemli bir aktör olan Polydor K.K. için Tokyo’da çalışmaya başlar. 1985 yılında Stefan Winter’in kurduğu JMT’yi (Jazz Music Today) keşfeder.

1980’lerde, Winter gelişmekte olan M-Base’in yanı sıra New York’un merkezdeki müzik sahnesine dahil olur. Steve Coleman, Robin Eubanks, Greg Osby, Hank Roberts, Herb Robertson ve Cassandra Wilson’ın ilk albümlerini basar. John Zorn’un müziğinin yanı sıra Paul Motian’ın Bill Frisell, Charlie Haden, Masabumi Kikuchi, Joe Lovano ve Gary Peacock ile çalıştığı 20’den fazla konsept albüm yayınlar. Winter; Tim Berne’yi Dave Sanborn’la, Gary Thomas’ı Pat Metheny ile birlikte, John Scofield, Jack DeJohnette ve Uri Caine’in de çıkış albümü dahil pek çoklarını kaydeder. Bu kayıtların hemen hemen hepsi Steve Byram, Joseph Gallus Rittenberg ve Robert Lewis ile yapılan işbirlikleri ile yayınlanır.

Winter, ilkokuldan beri arkadaş olduğu yazar Thomas Letocha ile birlikte 1987’de Münih’te, Thom Argauer’in bir mekân yerleştirmesi de dahil olmak üzere New York avangard sahnesinin önde gelen sanatçılarıyla, bir gece yarısı festivali olan, “Avangarde at ARRI”yı gerçekleştirir. Bu kapsamda, ilk film çalışması olan “Avangarde at ARRI” üretilmiş olur. Bunu Venedik, Floransa’daki Rönesans ve diğer kültürel temalarla ilgili müzik eserleriyle yakından bağlantılı geliştirdiği diğer film çalışmaları takip eder. Bunlar Polydor K.K. aracılığıyla Japonya’da optik disk olarak yayınlanır.

Ana akım müziğin ötesinde, avangard müzik akımlarını keşfeden ve kayda alan JMT’nin özelliği haline gelen görsel çağdaş sanatçılarla çalışma ortamı o dönem yirmili yaşlarında olan Mariko Takahashi’ye 1989 yılında JMT’nin sanatsal ortamını tanıtmak için Tokyo’da çok disiplinli bir festival gerçekleştirme fikri verir. Polydor K.K. bu fikri benimser ve yapılmasında kolaylaştırıcı rol alır.

Mariko Takahashi ve Stefan Winter ilk kez Tokyo’da bu etkinliğe hazırlanmak için 89 sonbaharında bir araya gelir. İlk andan itibaren yoğun bir işbirliği ortaya çıkar. Video yerleştirmeleri, konserler ve sanatçı konuşmalarından oluşan bu serginin konseptini Takahashi ve Winter geliştirir. Böylece “Taboo-Lu” (“Tabuları KırmaK”) başlıklı ilk ortak eserleri ortaya çıkar. Eser 1991 baharında Tokyo’daki Ginzo

Sony Binası’nda izleyici ile buluşur. İşlerine sergide de yer verilen Steve Braym aynı zamanda posteri tasarlar. Festivalde Paul Motian 60. yaş gününü kutlarken Bill Frisell ve Joe Lovano ile “Paul Motian in Tokyo”nun canlı performans kaydı gerçekleşir.

Bu etkinlikten sonra Mariko Takahashi ve Stefan Winter coğrafi olarak yine ayrılırlar. Takahashi, Tokyo’daki Polydor’da Boyz II Men, Sheryl Crow, Steve Wonder ile Motown ve A&M için ürün müdürü olarak çalışır. Winter ise JMT’yi yönetir, Münih ve New York arasında gidip gelir ve çağdaş caz sahnesinin müziğini prodüksiyonunu yapar.

1995 yılında New York’taki Knit Factory, JMT’nin onuncu yıldönümünü kutlamak için “Almost Normal” adlı festivale ev sahipliği yapar. Steve Byram, Mark Kinsley, Robert Lewis, Warren Linn, Jonathon Rosen ve Karen Greenberg gibi sanatçılarla Knit’in tüm duvarlarını kaplayan sanat baskıları gerçekleştirilir. Herb Robertson, Stefan Winter’in “The Little Trompet”ini seslendirir. Django Bates, Tim Berne, Marc Ducret, Robin Eubanks, Mark Ledford ve Gary Thomas liderliğindeki gruplar sahne alırken, multimedya sanatçısı Susanna Schoenberg video yerleştirmesi gerçekleştirir. Uri Caine’in “The Gustav Mahler Document” filminin dünya prömiyeri, “Gustav Mahler - Detaching from the World” video yerleştirmesi (kardeşi Franz Winter’in yönettiği bir Stefan Winter’in yapımı) ile işbirliği içinde gerçekleşir. Bu etkinliğe dünyanın dört bir yanında; Avrupa, Japonya ve ABD’den gazeteciler katılır. “Almost Normal” JMT’nin bitişini ve Winter & Winter’ın başlangıcını imler.

Mario Takahashi ve Stefan Winter her gün müzik, sanat, kitap ve güncel sergiler hakkında fikir alışverişinde buldukları yoğun bir uzak mesafe ilişki içindedirler. Kayıt çalışmalarının prodüksiyonu için New York, Buenos Aires, Milan yakınındaki Briosco, Viyana, Münih ve tekrar tekrar Tokyo’da buluşurlar. Galeriler, müzeler, konserler, performanslar, müzik/dans/bale salonları, yerleştirmeler, sanatçı atölyelerini ve kayıt stüdyolarını ziyaret ederler. Bu ortak deneyimler sanat üretimlerini besler.

1998 yılında Mariko Takahashi ve Stefan Winter Münih’i ortak yaşam ve üretim merkezleri olarak seçer.

İkisi birlikte klasik müzik, caz, yeni müzik, folklor, ses ve gürültü arasındaki sınıflandırmayı kıran Winter & Winter GmbH’yi kurar, AudioFilm türü onlarda markalaşır.

Takahashi ve Winter, Hans Abrahamsen, Noël Akchoté, Teodoro Anzellotti, Uri Caine, Jean-Pierre Collot, Fred Frith, Mauricio Kagel, Andrés Linetzky’nin Vale Tango’su,Paul Motian, Ferhan ve

Ferzan Önder, Barbara Sukowa, James Weeks’in Exaudi Vocal Ensemble’i, Fumio Yasuda, Aarón Zapico’nun Forma Antiqua’sı gibi çok çeşitli sanatçıyla kayıt çalışmaları gerçekleştirir ve yönetirler. New York’un Tin Pan Alley’i, Paris’te bir genelev, Buenos Aires’te tango geceleri, Doğu Ekspresi, İkinci Dünya Savaşı sırasında Şanghay’da yaşam, Havana ve pek çok etnik kökene ev sahipliği yapan İstanbul şehri hakkında sayısız AudioFilm yaparlar.

Yayınlarının görsel tasarımlarında Thom Argauer, Georg Baselitz, Steve Byram, Ruri Hada, Marcel van Eeden, Mark Lammert, Yoshitomo Nara, Jerry Zeniuk ve illüstratör Günter Mattei yer alır.

Winter Münihli sanat koleksiyoneri Ingvild Goetz aracılığıyla Nobuyoshi Araki’nin eserleri ile tanışır ve aralarında bir işbirliği doğar. 90’ların sonunda Araki, Takahashi ve Winter’ı Japon besteci Fumio Yasuda ile bir araya getirir ve bu sayede kayıt ve ses sanatı eserleri için çalışma olanağı bulurlar.

Werner Herzog’un NYC’deki 2012 Whitney Bienal’nde, 2013/14’te L.A.’deki Paul Getty Müzesi’nde ve 2015’te Almanya’nın Köln kentindeki Wallraf-Richartz Müzesi’nde gösterilen video yerleştirmesi “Hearsay of the Soul” filmleri için müzik prodüksiyonları yaparlar.

Günter Mattei, Mariko Takahashi ve Stefan Winter’a dünya gezilerinde eşlik eder. Takahashi ve Winter mikrofonu bir ressamın fırça kullandığı gibi kullanır ve gürültüleri, tonları ve sesleri yakalar ve üst üste bindirip müzikal seyahat günlükleri, *AudioFilmler* (haftalık “Der Spiegel” dergisinin koyduğu başlıkla “Kapalı gözler için sinema”) yaratırlar. Günter Mattei, kaydedilen bu eserlerin yayınları için illüstrasyonlar çizer.

2004 yılında Mariko Takahashi ve Stefan Winter Münih ve Tokyo’da evlenir.

2000’den 2015’e kadar Takahashi ve Winter, Münih’te bir dinleti ve gösterim alanı işletirler. Müzikal performansları, mekânsal yerleştirmeleri ve sergileri birbirine bağlarlar. Thom Araguer, Nobuyoshi Araki, Theo Bleckmann, Myra Brooklyn, Steve Byram, Ursula Eichinger, Ingrid Floss, Stephan Fritsch, Emi Fukuda, Mikiko Fujita, Alfred Görig, Ruri Hada, Toshio Kusaba, Robert Lewis, Heike Liss, Günter Mattei, Yoshiyuki Miura, Tina Modotti, Stefanie Schneider, Johannes Seefried, Yuko Takatsudo, Mamiko Takayanagi, Takashi Tanaka, Jerry Zeniuk ve kendi çalışmalarını sergilerler.

Stefan Winter, 2004 yılı Münih Opera Festivali için kabare operası “Der Kastanienball”u (Kestane Balosu - Lucrezia Borgia’nın

Düşüşü) yazıp yönetir. Ertesi yıl “Der Kastanienball” İsviçre, Lucerne yakınlarındaki Stanser Musiktage’de ses sanatı ve video enstalasyonu olarak gösterilir.

Mariko Takhashi ve Stefan Winter, “Wanderung / Rambling” (2011), bir Nobuyoshi Akai ve Fumio Yasuda ile işbirliği olan “On the Path of Death and Life” (2013), “Sessizlikten Önce” (2014) ve “Ağlayan Kadın” (2014), “Bir Hücrenin Şiiri” (2017), bir Noriko Kura işbirliği olan “Yaşayan Renkler” (2017) ile ikisi de Fumio Yasuda’yla işbirliği olan “Dokuzuncu Dalga - Doğaya Övgü” (2020) ve “Cam Kafes” (2020/21) adlı eserleri üretirler.

2021’de “Karşı Karşıya, Sen, Ben” izleyici ile buluşur. Mariko Takahashi ve Stefan Winter, çift projeksiyonlu tek kanallı video için kesintisiz, kurgusuz, tek çekim 40 dakikalık bir düet gerçekleştirerek ilk kez birlikte performans yaparlar. Eserde ayrıca Miwa Ogasawara’nın resimleri ve Christian Mason’ın müziği kullanılır. 2022’de aynı ikili, Fumio Yasuda ve -performans sanatçısı ve bas klarnetçi- Gareth Davis ile işbirliği yaparak canlı performans gerçekleştirir ve “Oyunlar Devam Etmeli” ses enstalasyonunu üretir.

Bazısı canlı performans da içeren ses yerleştirmeleri çeşitli mekânlarda gerçekleşir: Donostiako Jazzaldía, San Sebastian, İspanya; Bahar Şenliği, Tokyo, Japonya; Kunsthalle Rathausgalerie, Münih, Almanya; Le Rocher de Palmer, Bordeaux, Fransa; Märkisches Museum, Witten, Almanya; OAG, Tokyo, Japonya; Olimpiyat Parkı Münih, Almanya; Pinakothek der Moderne (Schaustelle) Münih, Almanya; School of the Arts, Hayfa, İsrail; schwere reiter, Münih, Almanya; SMÄKs Portalwand, Münih, Almanya; The Stone, New York, ABD; Tom Reichstein Contemporary, Hamburg, Almanya; whiteBox, Münih, Almanya; ZIFF (Zanzibar Uluslararası Film Festivali), Zanzibar, Tanzanya.

Mariko Takahashi ve Stefan Winter, Almanya’nın Münih kentinde birlikte üretmekte ve yaşamaktadırlar. Winter & Winter müzik programını birlikte yönetiyorlar. Ses sanatında yeni alanlar açmak için 2019’da Neue Klangkunst’u kurdular.

Stefan Winter & Mariko Takahashi

Art

Mariko Takahashi, 1969, Tokyo, Japan.

She studied music at Ferris University, Yokohama, Japan.

Mirrors

Life

Stefan Winter, 1958, Tegernsee, Germany.

He is a trained chef and autodidact.

Mirrors

In 1989 Mariko Takahashi starts working for Polydor K.K. in Tokyo, a key player in the music industry. In the distribution of Polydor K.K. she discovers the label JMT (Jazz Music Today), founded by Stefan Winter in 1985.

In the 1980s, Winter became involved with the emerging M-Base, as well as the downtown music scene of N.Y.C. He produced the debut albums of protagonists including Steve Coleman, Robin Eubanks, Greg Osby, Hank Roberts, Herb Robertson and Cassandra Wilson, published John Zorn's music and produced over 20 concept albums by Paul Motian with Bill Frisell, Charlie Haden, Masabumi Kikuchi, Joe Lovano and Gary Peacock. Winter recorded Tim Berne with Dave Sanborn, Gary Thomas with Pat Metheny, John Scofield, Jack DeJohnette and many others including the debut of Uri Caine, almost all of which were published with distinctive artworks by Steve Byram, along with collaborations with photographers Joseph Gallus Rittenberg and Robert Lewis.

Together with the author Thomas Letocha, a childhood friend since elementary school, Winter produced "Avantgarde at ARRI" in Munich in 1987, a midnight festival with leading artists of the New York avant-garde scene including a spatial installation by Thom Argauer. In this context, the first film work "Avantgarde at ARRI" was created. Further film works, closely linked to musical works about Venice, the Renaissance in Florence and other cultural themes follow. These were released on laser discs through Polydor K.K. in Japan.

JMT's distinctive feature of discovering and recording currents of the musical avant-garde beyond the mainstream, as well as working with contemporary artists in the visual arts, prompted twenty-year-old Mariko Takahashi, in 1989, to suggest a multidisciplinary festival in Tokyo to introduce JMT's artistic environment in Japan. Polydor K.K. takes up this idea and facilitates its realisation.

In the fall of '89, Mariko Takahashi and Stefan Winter met for the first time in Tokyo to prepare for this event. From the very first moment, an intensive collaboration arises. Takahashi and Winter developed the concept for this exhibition with video art installation, concerts and artist talks. Thus, the first joint work, entitled "Taboo-Lu" ("Breaking Taboos"), was born, which took

place in the Ginza Sony Building in Tokyo in the spring of 1991.

Steve Byram, whose works were exhibited there, also designed the poster. During the festival Paul Motian celebrated his 60th birthday and the live recording "Paul Motian in Tokyo" with Bill Frisell and Joe Lovano took place.

After this event, Mariko Takahashi and Stefan Winter are again geographically separated. Takahashi works at Polydor in Tokyo as a product manager for Motown and A&M with Boyz II Men, Sheryl Crow, Steve Wonder. Winter manages JMT, commuting back and forth between Munich and New York, producing music of the contemporary jazz scene.

In 1995, the Knitting Factory in New York hosts the festival titled "Almost Normal" to celebrate JMT's tenth anniversary. Steve Byram creates art prints with artists including Mark Kinsley, Robert Lewis, Warren Linn, Jonathon Rosen and Karen Greenberg that cover all the walls of the Knit. Herb Robertson performed Stefan Winter's "The Little Trumpet, ". Groups led by Django Bates, Tim Berne, Marc Ducret, Robin Eubanks, Mark Ledford and Gary Thomas perform, multimedia artist Susanna Schoenberg installed video art, and the world premiere of Uri Caine's "The Gustav Mahler Document" in collaboration with the video installation "Gustav Mahler - Detaching from the World," (a production by Stefan Winter directed by his brother Franz Winter), took place. Journalists from all over Europe, Japan and the USA attend this event. "Almost Normal" marks the end of JMT and the beginning of Winter & Winter.

Mariko Takahashi and Stefan Winter have an intense long-distance relationship, exchanging music, art, books and updates on current exhibitions almost daily. For productions of recording works they met in Venice, N.Y.C., Buenos Aires, Briosco near Milan, Vienna, Munich and again and again in Tokyo. They visited galleries, museums, concerts, performance, music, dance and ballet venues, installations, artists' ateliers and recording studios. The shared experiences feed their artistic work.

In 1998 Mariko Takahashi and Stefan Winter chose Munich as their common center of life and creativity.

Both found Winter & Winter GmbH, breaking the classification between classical music, jazz, new music, folklore, sound and noise and making the genre of the AudioFilm their trademark. Takahashi and Winter develop, realise and direct recording works with artists as varied as (a selection) Hans Abrahamsen, Noël Akchoté, Teodoro Anzellotti, Uri Caine, Jean-Pierre Collot, Fred Frith, Mauricio Kagel, Andrés Linetzky's Vale Tango, Paul Motian,

Ferhan & Ferzan Önder, Barbara Sukowa, James Weeks' Exaudi Vocal Ensemble, Fumio Yasuda, Aarón Zapico's Forma Antiqua, and create numerous AudioFilms about New York's Tin Pan Alley, a bordello in Paris, tango nights in Buenos Aires, the Orient Express, life in Shanghai during World War II, Havana, and the multi-ethnic city of Istanbul.

For the visual design of the publications they entice artists such as Thom Argauer, Georg Baselitz, Steve Byram, Ruri Hada, Marcel van Eeden, Mark Lammert, Yoshitomo Nara, Jerry Zeniuk and the illustrator Günter Mattei.

Winter came across works by Nobuyoshi Araki through the Munich art collector Ingvild Goetz, which grabbed him, so he met Araki and a collaboration was born. At the end of the 90s, Araki brings Takahashi & Winter together with the Japanese composer Fumio Yasuda, from which a close collaboration for recording and sound art works develops.

Music productions for Werner Herzog's films were created, including Herzog's video installation "Hearsay of the Soul," shown at the 2012 Whitney Biennial in N.Y.C., in 2013/14 at the Paul Getty Museum in L.A., and in 2015 at the Wallraf-Richartz Museum in Cologne, Germany.

Artist friend Günter Mattei accompanies Mariko Takahashi and Stefan Winter on journeys around the world. Takahashi and Winter use the microphone like a painter uses the brush and capture noises, tones and sounds and create from superimpositions musical travel diaries, AudioFilms ("Cinema for closed eyes", as the weekly magazine "Der Spiegel" headlined). Günter Mattei draws illustrations for the publication of these recorded works.

In 2004 Mariko Takahashi and Stefan Winter are married in Munich and in Tokyo.

From 2000 to 2015, Takahashi and Winter run a listening and showroom in Munich and, connecting with musical performances and spatial installations, show exhibitions by Thom Araguer, Nobuyoshi Araki, Theo Bleckmann, Myra Brooklyn, Steve Byram, Ursula Eichinger, Ingrid Floss, Stephan Fritsch, Emi Fukuda, Mikiko Fujita, Alfred Görig, Ruri Hada, Toshio Kusaba, Robert Lewis, Heike Liss, Günter Mattei, Yoshiyuki Miura, Tina Modotti, Stefanie Schneider, Johannes Seefried, Yuko Takatsudo, Mamiko Takayanagi, Takashi Tanaka, Jerry Zeniuk and their own works.

Stefan Winter writes and directs the cabaret opera „Der Kastanienball" (The Chestnut Ball - The Fall of Lucrezia Borgia)

for the Munich Opera Festival in 2004. The following year, Der Kastanienball is shown as sound art and video installation at the Stanser Musiktage near Lucerne, Switzerland.

Mariko Takhashi and Stefan Winter realise the sound art works Wanderung / Rambling (2011), On the Path of Death and Life (2013), a collaboration with Nobuyoshi Akai and Fumio Yasuda, Vor der Stille (Before the Silence) (2014), The Weeping Woman (2014). They create Poem of a Cell (2017), Living Colors (2017), a collaboration with Noriko Kura, The Ninth Wave - Ode to Nature (2020) and The Glass Cage (2020/21), both collaborations with Fumio Yasuda. In 2021 Opposite, You, Me - with paintings by painter Miwa Ogasawara and music by Christian Mason, Mariko Takahashi and Stefan Winter perform together for the first time realising a 40-minute duet filmed in one shot without editing for 1-channel video with double projection. In 2022 they produce the sound art Installation with live performance The Games Must Go On collaborating with Fumio Yasuda and performer and bass clarinetist Gareth Davis.

Sound art installations, some with live performances take place in Donostiako Jazzaldia, San Sebastian, Spain; Spring Festival in Tokyo, Japan; Kunsthalle Rathausgalerie Munich, Germany; Le Rocher de Palmer, Bordeaux, France; Märkisches Museum, Witten, Germany; OAG, Tokyo, Japan; Olympiapark Munich, Germany; Pinakothek der Moderne (Schaustelle) Munich, Germany; School of the Arts, Haifa, Israel; schwere reiter, Munich, Germany; SMÄKs Portalwand (State Museum of Egyptian Art), Munich, Germany; The Stone, New York, USA; Tom Reichstein Contemporary, Hamburg, Germany; whiteBox, Munich, Germany; ZIFF (Zanzibar International Film Festival), Zanzibar, Tanzania.

Mariko Takahashi and Stefan Winter work and live together in Munich, Germany. They co-direct the music edition Winter & Winter and have launched Neue Klangkunst (new sound art) in 2019 to open up new spaces for sound art.

Bu kitap, 15 Aralık 2022 – 14 Ocak 2023 tarihleri arasında Millî Reasürans Sanat Galerisi'nde düzenlenen "Stefan Winter & Mariko Takahashi: Sound Art Triptych" sergisi için yayınlanmıştır. This book is published to the occasion of the installation "Sound Art Triptych" by Stefan Winter & Mariko Takahashi held at Millî Reasürans Art Gallery from December 15, 2022 - January 14, 2023

Yayınlayan | Publisher

Millî Reasürans T. A. Ş
1.Baskı, 200 adet / 1st Edition, 200 copies

ISBN

978-605-2391-20-4

Organizasyon | Organization

Millî Reasürans Sanat Galerisi

Metin | Text

Gareth Davis, Stefan Winter

Çeviri | Translation

Ezgi Ceren Kayırcı

Fotoğraf | Photography

Gernot Aschoff, Hans Buttermilch, Cultural Department of the City of Munich, Tobias Hase, Regine Heiland, Jörg Koopmann, Neue Klangkunst, Winter & Winter

Görüntülerin Renk Derecelendirmesi

Color Grading of the Images

Marcus Adam, Scanwerk

Grafik Tasarım | Graphic Design

Yeşim Demir Pröhl

Baskı Öncesi ve Baskı | Color Separation and Printing

Ofset Yapımevi
Çağlayan Mah. Şair Sokak 4- 34403 Kağıthane -İstanbul
Tel: 0212 295 86 01
Sales@Ofset.Com
Sertifika No : 45354

Bandrol uygulamasına ilişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5. Maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

Teşekkürler | Acknowledgements

Art Foundation Ingvild and Stephan Goetz
Art Foundation NRW
Bavarian State Ministry for Science and the Art
Cultural Department of the City of Munich
Foundation Kagel-Burghardt
German Federal Cultural Foundation
Goethe-Institut
Michael Haentjes
Jochen Proehl
Scanwerk, Marcus Adam, Peter Dainas, Uli Palko
Dominik Spitzl
Spring Festival in Tokyo
VAH Munich

Bavarian State Ministry of
Science and the Arts

